

Alfa a Omega

Zpravodaj Farního sboru
Českosobratrské církve evangelické
v Praze 5 - Smíchově

Úvodník

Nemějte tedy starost a neříkejte: Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. Nedělejte si tedy starost o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trápení. Mt 6, 31–34

Ježíšova výzva: „Neřešte pořád, co budete jíst, nebo co si vezmete na sebe, jako by poukazovala na něco, co každodennost lidské společnosti může trápit, co ji ochuzuje, tlumí, otupuje. Myslím v těchto souvislostech na škálu témat našich rozhovorů. My totiž často nemluvíme o ničem jiném, než o praktických potřebách všedního dne. Občas jsou naše rozhovory, pravda, trochu vzletnější, než: „co bude k obědu“. Někdy nadšeně rozprávíme o tom, jak tělocvična, cviky na jogínský způsob, večerní běh, posilují vyčerpané tělo i ducha. Nebo jak je důležité udělat si čas na sebe, nějak si odlehčit, zvolit správnou dietu, jak vypustit páru, protože jinak by se člověk zbláznil pod pracovním vytížením či pod tíhou denního stereotypu. A ono to zní logicky: běhám, abych si udržel kondici, protože nechci ve vyšším věku příliš brzy skončit odkázán na pomoc druhých. Držím dietu, protože chci lépe vypadat, vyhnout se zdravotním problémům, pročistit tělo i hlavu. Šetřím, abych si mohl pořídit hezké šaty, dobrou knihu, lepší telefon – člověk si přece občas má něco dopřát jen tak, pro radost! To vše a jistě více k životu potřebujeme. Na tom není nic špatného. Pokud ale chceme brát Ježíšovu výzvu vážně, měli bychom se snažit témata našich rozhovorů zkoušet obohacovat. Protože postupem času člověk může zůstat a zůstává jen na povrchu. Nemyslím teď, že bychom měli denně otevírat hloubku témat jako „lidské bytí“, „péče o duši“, nebo otázky „strukturálního zla“. Spíš myslím na to, co říká Ježíš, zkoušet se zamýšlet nad otázkami Božího království a spravedlnosti.

S trochou odvahy bychom mohli evangelijní text přetlumočit: nekláboste pořád jen o tom praktickém, přemýšlejte také v širších souvislostech. Ptejte se nejen po potřebách, ale hledejte, jak ve svých úvahách z běžných potřeb vybočit. Hledejte častěji, co je v životě důležité! Ptejte se po naději, lásce, odpuštění, pravdě... A proč? Protože už jen takové „bohatší“ ptaní a hledání uprostřed běžných rozhovorů má velkou moc. Může totiž usměrňovat naše životní kroky. Když přemýšlím o milosrdenství, když o něm s někým rozmlouvám, jistě si na to vzpomenu, až přijde rozhodování, jestli jednat tvrdě, nebo milosrdně. Až mi někdo ublíží, nebo se budu cítit ukřivděný, třeba si zase vzpomenu na možnost odpuštění. Až mi bude připadat výhodnější maličko zalhat, třeba si vzpomenu na hovor o potřebě být pravdivý k sobě i k druhým. Jsou to vlastně drobnosti, které však ve velkém proměňují naše vztahy a náš svět.

Jonatan Hudec

Vážení čtenáři.

Do zářijového čísla Alfý a Omegy přispěl svým úvodníkem náš nový bratr farář Jonatan Hudec. Téma zvolil v obsahově hutné šesté kapitole Matoušova evangelia (v ní je i modlitba Páně), a jádro tohoto tématu je ve stručném citátu: „Hleďte především Boží království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Mt 6, 33). Zajisté, mít co jíst a pít, mít co na sebe, to jsou jistě potřeby legitimní a nutné k životu, ale často v našem myšlení odsouvají do pozadí potřeby důležitější. „Ptejte se po naději, lásce, odpuštění, pravdě...“ domýšlí bratr Hudec evangelijní text- Sám musím přiznat, že některé z těch pojmů vnímám vyprázdněně. Například mi dost dlouho trvalo, než jsem si uvědomil, že modlím-li se v Otčenáši „jakož i my odpouštíme našim viníkům,“ tak vlastně lžu – vždyť snazší bývá hýčkat si bolístku utrpené křivdy než opravdu upřímně odpustit.

Ani v dalším příspěvku, jímž je rozhovor sestry Ester Kopecké s bratrem profesorem Petrem Kratochvílem, nechybí témata náboženství a teologie, ovšem v pojetí akademickém až vědeckém, takže pro leckoho z nás (soudím podle sebe) ne zcela snadno přístupné bez širšího komentáře (viz např. koncept perichoreze: „nekonečné prolínání, vesmírný tanec Boží trojice“) Mne ovšem hned zpočátku zaujalo téma, které sestra Ester nadhodila a jež bratr profesor označil za „asi nejtěžší možnou otázku“. Jde o problém slučitelnosti zla a Boží existence: Milující a všemocný Bůh na jedné straně a vedle toho utrpení nevinných. K tomu bratr profesor dodává: „Odpověď, že jde o důsledek svobodné vůle, že Boha můžeme

snadno vyvinít, mě nikdy neuspokojovala, protože se mi zdála moc jednoduchá a nepoctivá.“ Přiznávám, že mne to skoro vyděsilo a zároveň cosi připomnělo. Před lety jsem v Berlíně zažil rozpravu na téma, proč tolik lidí opouští víru a náboženství. Tehdy tam zaznělo, že v Německu odklon od víry nastal po druhé světové válce, kdy začaly vcházet ve známost hrůzy holokaustu. Tehdy prý zazníval často argument: „Jak lze vyznávat Boha, který něco takového dopustil?“ Pokusil jsem se namítnout, že stvořil-li Bůh člověka, aby byl Jeho obrazem, musel mu dát i rozum se schopností rozlišit zlo a dobro; a kdykoli člověk tohoto daru zneužil k touze po bohorovnosti (přece hitlerismus je toho jednoznačným projevem), těžko to klást za vinu Bohu. Jaképak vyviňování Boha: to vše je vyviňování hříšného člověka.

Ostatně Bůh nám nedal jen dar rozumu a soudnosti: dal nám také Desatero, a že si nedáváme pokoj, seslal nám i Syna, aby za nás ty hříchy odtrpěl. Dáme i to za vinu Otcí?

Následující příspěvek o stavu rekonstrukce našich chrámových prostor opět sestavil věrný a obětavý bratr Aleš Kratochvíl. My jsme si na tyto jeho zprávy jaksi zvykli, ale obávám se, že nikdy nedoceníme, kolik práce, času, sil, odříkání, osobního nasazení a čeho všeho ještě za každou tou zprávou je... Ta zpráva je opět povzbudivá, i když nezastírá obvyklé dílčí zádrhele. Nezapomínejme být bratru místokurátorovi vděční, jako i těm, kdo mu pomáhají a podporují ho.

Za zprávou o stavu rekonstrukce následuje pozvánka na cyklus komorních koncertů v Komunitním prostoru, kterou připravil bratr Jakub Šandera.

Sestra Žofie Vobrová svým příspěvkem navázala na své letní téma, jež lze pracovně nazvat třeba „inspirace protestantskou turistikou“. Tentokrát se však nevydala po stopách protestantské historie a kultury v bližším či vzdálenějším evropském sousedství, nýbrž do místa sobě blízkého, oblíbeného a často navštěvovaného. Pozvánka se jmenuje Pohlednice z Telče.

Závěrem připomíná redakční noticka dvě blízká nedělní setkání s našimi dvěma kazateli: nejprve loučení se sestrou Aničkou Pokornou (24. 9. t. r. při bohoslužbě, a později instalace bratra faráře Hudce (5. 11. t. r. výjimečně až od 15: 00).

Jan Horálek

Rozhovor s Petrem Kratochvílem

Petr Kratochvíl je seniorním výzkumným pracovníkem v Ústavu mezinárodních vztahů. Vystudoval Teologii křesťanských tradic na Ekumenickém institutu Evangelické teologické fakulty UK, mezinárodní vztahy na Fakultě sociálních věd UK, mezinárodní politické vztahy na Vysoké škole ekonomické v Praze, v roce 2011 byl jmenován docentem a v roce 2016 profesorem. V současnosti přednáší na Sciences Po v Paříži a na Metropolitní univerzitě v Praze. V minulosti byl předsedou Vědecké rady Diplomatické akademie MZV ČR, zástupcem ředitele ÚMV a poté jeho ředitelem. Spolupracuje s řadou dalších českých i zahraničních univerzit, naposledy například s univerzitou La Sapienza v Římě či s Papežskou gregoriánskou univerzitou, v roce 2020 se zapojil do série přednášek na University of Cambridge, spolupracuje též s University of Oxford. Často výzkumně pobývá v zahraničí, nejnověji například v Indii, v Arménii či ve Francii. Předmětem jeho odborného zájmu je především náboženství v mezinárodních vztazích a role křesťanství v globální politice, ale též teorie mezinárodních vztahů, česká zahraniční politika, evropská integrace a ruská zahraniční politika. Je také zvláštním představitelem ÚMV v European Consortium for Political Research (ECPR), zástupcem ÚMV v Trans European Policy Studies Association a člen Rady tamtéž (TEPSA), členem Akademického direktoria německého Institutu pro evropskou politiku a dále členem několika univerzitních vědeckých a oborových rad. Byl zvolen členem Řídícího výboru Konference evropských církví.“ Toto je o Petru Kratochvílovi uvedeno na stránkách Ústavu mezinárodních vztahů, kde pracuje. Kromě uvedeného je ale také členem našeho sboru. Následující rozhovor představuje několik jeho odborných názorů a náhledů, ale i řadu osobních prožitků a zkušeností.

Obecně je o tobě známo, že se jako politolog věnuješ mezinárodním vztahům, náboženství a zejména křesťanským tradicím, působíš v různých institucích a často jsi dotazován, jaký je tvůj názor na aktuální dění. Máš velký vhled a mnohdy se vyjadřuješ k poměrně složité problematice týkající se politické situace. Není někdy těžké v takových momentech vidět Boha? Mám na mysli konkrétně třeba ve válkách, občanských nepokojích a podobně? Kolikrát si člověk řekne: tak kde ten Bůh je? Myslíš, že je přítomen i v takových chvílích a poměrech? Umíš ho v takových situacích vidět?

Tak to jsme začali zrovna asi nejtěžší možnou otázkou (*smích*). Teodicea, tedy otázka slučitelnosti zla a Boží existence, mě vždycky hodně zajímala, hodně jsem o ní četl a chtěl jí porozumět. Milující všemocný Bůh na jedné straně a vedle toho utrpení

nevinných, všechno to nedobré, co se děje v mém životě i ve společnosti. A obzvlášť tíživá ta „velká“ zla: války nebo klimatický kolaps. Odpověď, že jde o důsledek svobodné vůle, že Boha můžeme snadno vyvinut, mě nikdy neuspokojovala, protože se mi zdála moc jednoduchá a nepoctivá. Takže s tím problémem pořád hodně zápasím. Ale myslím, že moje odpověď, byť neúplná, souvisí s převrácením celé té otázky: Místo individualizované vertikální víry, tedy já a Bůh, svoji víru prožívám spíš horizontálně, tedy my ve společenství, které se vztahuje za horizont věcí a společně hledá smysl naší existence. A ten nacházím právě v tom, že společně můžeme jednat, umenšovat tu stále vršící se horu utrpení, soucitně se vztahovat ke všemu stvoření. A právě tam, často v těch nejstrašnějších situacích, zdá se mi, můžeme zahlédnout záblesk Božské jiskry, jako odraz v zrcadle, toho, jaký Bůh je, nebo co s námi zamýšlí. Poselství Jobova příběhu pro mě nespočívá v Jobově dialogu s Bohem, ale v tom, že jsme těmi, kteří stojí kolem a kteří mají Joba – (a s ním všechny trpící) obejmout a nepřestat ho objímat děj se co děj. A takové lidi vidím kolem sebe – třeba ty, kteří hned na začátku migrační krize začali pomáhat uprchlíkům, nebo ty, kterým není lhostejné, že naše planeta hoří, nebo ty, kteří se nebojí zastávat Romů. Naděje v beznaději – skrze nás se Bůh znovu vtěluje a něžně vstupuje do situací čirého zoufalství a temnoty.

To znamená nehledat Boha přímo někde na bojišti, ale hledat ho spíš v nás lidech a v tom, jak můžeme působit, a na konkrétní situace reagovat?

Přesně tak. Myslím, že Bůh je bytostně relacionální, vztahový. Moc se mi líbí koncept perichoreze, jak o něm mluví Moltmann nebo Zizioulas: nekonečné prolínání, vesmírný tanec Boží trojice. Hluboce mě dojmá, že Bůh není uzavřený sám do sebe, že se vždycky sdílí. A já takto analogicky vnímám, kdo jsme my jako lidé, jak jsme také bytosti vztahů. A tahle hluboká propojenost se vším nám pak neumožňuje, abychom byli lhostejní k věcem, které se dějí kolem nás. Nikdo z nás není ostrov sám pro sebe, jak říká Thomas Merton. A naplňuje mě nadějí, když vidím, že lidé jednají právě na základě téhle vztahovosti, ne proto, aby sbírali body nebo aby si zajistili nebe, ale protože to je dobré. Potřeba sdílení, obdarovávání, vesmírného tance je něco, co je hluboce v nás.

Bůh v lidech tedy podle tebe je. Ale vidíme, že lidí v kostelích, alespoň v těch evangelických u nás, pomalu ubývá. Jakou má podle tebe církev roli a budoucnost ve společnosti?

Já ten proces nevnímám tragicky. Pro mnohé to možná bude znít trochu radikálně, ale často vycházíme z hluboce zakořeněné představy, že křesťanství

a víra jsou esenciálně závislé na existenci instituce, církve. Že instituce je nutným předpokladem pro existenci a předávání víry. Lidé si pak říkají, co bude s křesťanstvím, když zanikne naše církev. Ve světě ale můžeme vidět různé náboženské tradice, mnohé starší než křesťanství, které žádnou takovou instituci nedisponují, a přesto vzkvétají. Tahle otázka, zdá se mi, je v rámci křesťanství stále ještě hluboce tabuizovaná a lidé na ni někdy reagují jako na osobní útok. Ale myslím, že bychom ji měli otevřít: Církev Kristova přece není žádnou konkrétní lidskou institucí. A když vidíme, jak snadno lze církevní křesťanství zpolitizovat (Brubaker tomu říká „christianismus“) a vytvořit opravdu nebezpečné vazby s nacionalistickým šovinismem – kde je hranice mezi urputnou snahou tu kterou instituci zachránit a mezi poznáním, že někdy může být i pro křesťanství lepší, aby padla. Kristus je větší než církev a podoby společenství se mohou proměňovat víc, než si umíme představit. Tohle není úplně nová myšlenka, objevuje se určitě už přinejmenším sto let, ale v posledních letech se zdá být ještě aktuálnější než kdy dřív: jak myslet postcírkevní křesťanství? Starý křesťanský motiv: fénix, který se může zrodit teprve, když sám shoří. A já jsem v tomto ohledu velký optimista: Ted jsem měl například úžasný zážitek na Prague Pride, kde jsme měli s kamarádkou katoličkou na starosti „růžový kostel“, kam si mohli lidé přijít popovídat, podívat se na výstavu, přečíst si meditativní texty, napsat ostatním láskyplný vzkaz. A bylo tam úplně narváno, lidi stáli frontu, aby do toho prostoru mohli vstoupit. Byl to pro mě hluboký duchovní zážitek, a přitom velká většina těchto lidí se pravděpodobně nehlásí k žádné církvi, a naopak si z křesťanského prostředí mnozí nesou velká zranění. Zároveň si ale k našemu překvapení sami utvářeli vlastní rituály, kterými vyjadřovali svoji touhu po bezpodmínečném přijetí a sebedarování.

To ale vlastně trochu popírá teorii, že pro víru a církev je důležité právě společenství lidí. Nebo ne? Co pro tebe znamená společenství?

Opět možná radikální názor: ale pro mě tvoří moje nejnaternější a nejduchovnější společenství moji přátelé: v nich vidím Boha. Jestli jsou součástí církve, pro mě není podstatné. Naše vztahy přece nekončí na hranicích naší denominace. Společenství je pro mě hodně důležité a zažívám ho i v našem sboru, ale obecně ho prostě definuju jinak. Věci, které mě přibližují k Bohu, často zažívám v kruhu blízkých, a neříkám si přitom, tohle je křesťanka, tohle žid, a tohle (takzvaně) nevěřící. Jsi s blízkými lidmi a najednou, z ničeho nic, tě zasáhne vědomí, že tady jedná Bůh, vanutí Ducha, které v tobě a v lidech kolem tebe něco rozechvívá a vede vás k tomu, abyste předávali dál to, co jste sami zadarmo dostali.

Byly doby, kdy příslušet k nějaké církvi nebylo úplně populární, například za komunismu, mnozí z těch, o kterých se vědělo, že chodí do kostela, na vlastní kůži zakusili šikanu, ústrky a jiné negativní projevy. Byla pro tebe víra a příslušnost k církvi někdy v minulosti komplikací a přinášelo ti to těžkosti, nebo tě to naopak spíše posouvalo dopředu?

Jsem z věřící rodiny a část komunistické éry jsem ještě zažil, takže nějaké problémy se objevily. Pocházím ze severních Čech, býval jsem například jediný ze třídy, kdo chodil do kostela. Ale zažil jsem také negativní reakce zevnitř církve, někdy kvůli svojí radikálnosti nebo jinakosti. Pro mě ale víra nikdy nebyla věcí racionální volby, abych na základě seznamu výhod či nevýhod vybíral, jestli budu věřící, nebo ne. Žádný Matrix: vyber si červenou, nebo modrou pilulku. Vnímám to spíš tak, že když čtu Rilkeho poezii, nebo když se dívám na starý pařez na své zahradě, nebo když čekám na úsvit, a on pak konečně přijde, tak se nelze nezamilovat. Najednou cítím, že je iluze, že kolem nás jsou jednotlivé věci, protože za nimi je skryt hluboký smysl: Že nejsme každý sám nebo sama, ale že jsme naopak vzájemně navěky spojeni a Bůh proniká vším, vším stvořením.

Pocházíš ze severních Čech, pak jsi asi z důvodu studia a práce zakotvil v Praze. Jak jsi vybíral sbor, do kterého budeš chodit? Volil jsi podle intuice, nebo podle místa bydliště, nebo jinak?

Říkal jsem si, že budu chodit vždycky do toho sboru, který je mi geograficky nejbližší. Takže když jsem bydlel u profesora Pokorného v Hloubětíně, chodil jsem na Palmovku. Když jsem se přestěhoval do Jinočan, byl nejbližší smíchovský sbor, takže ta volba byla zdánlivě jednoduchá. Ale je tu i druhá dimenze: V Praze jsem občas chodil i do řady dalších sborů a hodně mi to v mnoha ohledech vyhovovalo třeba v Kobylisích. A proto jsem hledal společenství, které bude mít podobně radostného ducha. A to jsem našel právě tady na Smíchově. Mám moc rád smíchovská kázání a vždycky si užívám ten „smalltalk“ po bohoslužbách, to prostředí je svobodné a přijímající, cítím se tu prostě dobře. Zdá se mi, že způsob, jakým vyjadřuju svoji víru, rezonuje s ostatními, s tím, jak to společenství funguje, jsem tady opravdu rád. Ale musím přiznat, že jsem dost nepravidelný návštěvník, protože zhruba polovinu roku jsem někde v zahraničí. Navíc moje nejbližší okolí je takové ekumenicky komplikované, takže chodím i do kostelů jiných církví. Z toho mám občas různé zážitky, někdy se stane, že odcházím z kostela trochu schlíple a přitom si říkám: tak jsme to přežili... To se mi tedy na Smíchově nikdy nestalo, a to je pro mě hodně důležité.

Na Smíchově máme za sebou rok změn na pozici faráře, odešel Maroš Klačko, nyní končí Anička Pokorná a začíná Jonatan Hudec. Co pro tebe takové změny znamenají? Jak je vnímáš a snášíš?

Odchod Maroše mě fakt mrzel, protože ho mám moc rád. Líbilo se mi, jaký byl svéráz, nebál se být provokativní a chodil bosý (smích). Zrovna minulou neděli se mi ale tak líbilo kázání Aničky Pokorné, že jsem si říkal, jak to máme i po jeho odchodu fajn. Samozřejmě vím, že změny na pozici faráře pro sbor většinou nejsou snadné a na Smíchově byly i dřív ty změny komplikované, možná komplikovanější než jinde. Paradoxně ale nemám pocit, že jen tak něco mohlo smíchovským sborem otrást. Přijde mi, že v takových chvílích má náš sbor vlastně výhodu, že není nijak obrovský, ale zároveň podivuhodně stabilní. A proto nemám navzdory všem možným problémům obavu, že by změna faráře měla vést k nějakým potížím. Jsem zvědavý, těším se, ale strach nemám. Já jsem obecně optimista a prostě věřím, že věci budou dobré. Lidi jsou přece hluboko uvnitř dobří a Bůh je s námi, ne?

Ptala se Ester Kopecká

Zpráva o stavu rekonstrukce

Rekonstrukce suterénních prostor je hotova a podle mého názoru se povedla, i když si možná někdo na nové barevné ladění sborové místnosti bude trochu zvykat. V rámci stavebních úprav byly stěny natřeny vápennou vrstvou, která je dostatečně prodyšná, aby už nedocházelo k nežádoucím průsakům vody na omítku. Při sanačních pracích jsme objevili možné zdroje této neplech, kterou voda působila ve sborové místnosti. Jeden z nich – škvíru vedle vyústění okapového svodu jsme zaizolovali, ale odstranit ten druhý už bude náročnější. Při kamerovém průzkumu dešťové kanalizace jsme zjistili, že stoletá izolace už dobře netěsní, což bude třeba někdy v budoucnu napravit. Provedlo se ale tlakové čištění této části dešťového svodu, takže by měl už fungovat lépe. Dalším protivlhkostním opatřením v prostoru sborové místnosti a sociálních zařízení je rekuperační zařízení, které dokáže vyhodnocovat, kdy je vzhledem k rozdílné míře vlhkosti vzduchu venku a vevnitř lepší vzduch nasávat dovnitř, nebo vypouštět ven.

Spolu s těmito všemi úpravami interiéru jsme ještě umístili plot k jihozápadnímu rohu kostela, abychom zamezili průniku bezdomovců a zlodějů na naši sborovou zahradu. Dalším původně neplánovaným přínosem rekonstrukce je výměna otopné soustavy v západní části bytového domu, a to včetně skoro celého farářského bytu. Jonatanova rodina kvůli tomu musela deset dní bydlet v klubovně, ale našťastí bylo

hezky, a tak mohla využít i přílehlou terasu.

Hotovo je také obložení bočních stěn varhan a varhanního stolu, rozdělení otopného okruhu studia a kostela a na podzim se chystá pokládka dlažby na komunitní zahradu na horní terase a výměna vstupních dveří na ni. Stále probíhá zateplování střešní klenby, které se z důvodu nedostatku materiálu stále protahuje.

Příští rok bychom pak chtěli provést rekonstrukci brány na dvůr a přílehlého plotu, nahradit plynová kamna ve věži ústředním vytápěním a pustit se do přípravy bezbariérového vstupu do kostela.

Aleš Kratochvíl

Pozvánka na cyklus komorních koncertů v Komunitním prostoru

Vážené sestry a bratři,

rád bych vás za tým Komunitního prostoru Smíchov pozval na cyklus komorních koncertů klasické hudby s názvem **Šest na pětce**, který proběhne v období od **14. 9. do 14. 12.** u nás v chrámu kostela.

O projektu

Koncerty navazují na hudební tradici smíchovského sboru a jejich cílem je přístup ke kvalitní hudební produkci, setkávání, sdílení, dialog, podpora, aktivizace a terapie živou klasickou hudbou. Jedná se o projekt, který připravujeme již přes rok a vyžadoval obrovské množství investované energie. Finance, které jsou potřebné na pokrytí projektu je v dnešní době velmi nesnadné sehnat a jakákoliv pomoc z vaší strany je vítaná – nejvíce projekt podpoříte tím, že na koncerty přijdete. Vybrané vstupné je myšleno na pokrytí nákladů a případný zisk je určen na potřeby sboru. Program je velmi pestrý a je z čeho vybírat, tak neváhejte přijít!

Kalendář koncertů

14. 9. Kukul Quartet – smyčcové kvarteto

Program:

- **Ondřej Kukul: Present – duo pro housle a violoncello**
- **Bohuslav Martinů: Smyčcový kvartet č. 2**
- **Antonín Dvořák: Smyčcový kvartet č. 12 F dur, “Americký”**

9. 10. Trigonum Musicum – trio (harfa, violoncello, hoboj)

Program:

- **Johan Sebastian Bach: Jesus bleibet meine Freude pro hoboj, cello a harfu**
- **Jean-Baptiste Loeillet: Sonáta C dur pro hoboj a continuo (Largo cantabile - - Allegro - Largo espressivo - Allegro),**
- **Johann Sebastian Bach: Adagio (z kantáty Ich steh' mit einem Fuss im Grabe) pro hoboj a harfu**
- **Georg Philipp Telemann: Sonáta D dur pro cello a harfu (Lento - Allegro -**

Largo - Allegro)

- **Max Bruch: Dva kusy pro hoboje, cello a harfu (Allegro con moto - Nachtgesang), op. 83, No. 2 a 6**
- **Marcel Tournier: Svit luny**
- **František Xaver Thuri: Intermezzo lyrico pro hoboje a harfu**
- **Arvo Pärt: Fratres pro violoncello a harfu**
- **Petr Eben: Duetina pro hoboje a harfu (Polkové - Večerní - Valčíkové - Koncertantní - Konejšivé - Rytmické)**
- **Robert Kahn: Variace na vlastní téma**

27. 10. Tereza Horáková & Jiří Havrlant (housle, cembalo)

Program:

- *H. I. F. Biber: Sonáta F dur pro housle a continuo*
- *G. Ligeti: Hungarian rock pro sólové cembalo*
- *Juan Muñoz: Bailatta estrafalaria*
- *Darius Milhaud: Sonata pro housle a cembalo, op. 257*
- *J. S. Bach: Siciliana a Presto ze sonáty g moll pro sólové housle, BWV 1001*
- *Wilhelm Friedemann Bach: Fuga c moll pro sólové cembalo*
- *Marie Nečasová: “Soucit a takový podivný pocit laskavosti” – skladba pro cembalo a housle*
- *Valentin Silvestrov: Postludium*

9. 11. HAMU Percussion Ensemble – kolektiv bubeníků od Daniela Mikoláška

HAMU Percussion Ensemble je platformou pro spontánně vznikající projekty (v poslední době například Koncert v zahradě, edukativní celovečerní koncert na Bubenickém festivalu ve Vysokém Mýtě) i pro spolupráci s renomovanými festivaly (např. Struny podzimu, kde realizoval celovečerní koncert v rámci Týdne americké hudby). Pandemie nedovolila dokončit projekt Phoenix s baletem Národního divadla. Katedra bicích nástrojů spolupracuje s Asociací hudebních umělců a vědců při realizaci premiér současných skladatelů. Nejedná se tedy o školní soubor s povinnou docházkou, ale o nadšené hudebníky, kteří svým entusiasmem dokážou zaujmout děti při výchovném koncertě, hosty společenských akcí i náročné koncertní publikum. HAMU Percussion Ensemble je pestré uskupení, do kterého každý interpret přináší jinou hodnotu.

30. 11. Alinde Quintet – dechové kvinteto

Program:

- **Gioacchino Rossini: Předehra k opeře Lazebník Sevillský**
- **Antonín Rejcha: Dechový kvintet d moll, op. 100 č. 2**
- **Samuel Barber: Letní hudba pro dechové kvinteto op. 31**
- **Robert Muczynski: Dechový kvintet, op. 45**

14. 12. Zemlinsky Quartet – smyčcové kvarteto

Program:

- **Leoš Janáček: Smyčcový kvartet č. 1 z podnětu Tolstého Kreutzerovy sonáty**
- **Alexander Zemlinsky: Smyčcový kvartet č. 1 A dur op. 4**
- **Ludwig van Beethoven: Smyčcový kvartet č. 9 C dur, Op. 59/ 3**

Doprovodný program

Díky navázané spolupráci s Evou Balcarovou bude klasický hudební program obohacen o kavárnu Loučení, která začíná vždy v termínu koncertu od 16:00. Obsahem těchto setkání je doprovázení truchlících zasažených ztrátou blízké osoby, sdílení zkušeností a pomoc se zpracováním ztráty na úrovni fyzické, psychické a spirituální.

Na tento program je vstup volný, ovšem s nutnou registrací. Následně je skupinka zvána na navazující koncert. Pokud znáte někoho, kdo někoho v poslední době ztratil, nebo se cítí sám opuštěný, tak se nebojte ho oslovit a nasměrovat k nám. U nás v KáPé (Komunitní prostor Smíchov) jsme připraveni pomoci.

Vstupenky a další informace

Více informací o projektu naleznete na webových stránkách nebo ve foyer kostela (kavárna Na Věky): <https://kpsmichov.cz/dech/sest-na-petce/>

Vstupenky lze kupovat na portálu GoOut nebo hodinu před začátkem koncertu:

<https://goout.net/cs/sest-na-petce/szyxyfw/>

Jakékoliv dotazy směrujte na adresu jakub@kpsmichov.cz.

Rezervace na kavárnu Loučení zasílejte na adresu balcarova@e-cirkev.cz.

Těším se na hudební setkávání.

Jakub Šandera

Pohlednice z Telče

Svou stoletou přítomnost v **kostele sv. Ducha** připomíná telčský evangelický sbor také vydáním pohlednice. Vlastní historie kostela je ale mnohem starší, došlo i k mnoha proměnám. Pojdme si zopakovat hlavní fakta: Kostel byl postaven na místě původního románského kostela těsně přiléhajícího k věži. Boční steny gotické lodi stojí na románských základech, k nimž byla přistavena pětiboká apside. První písemně doložená zmínka o tomto kostele pochází z roku 1487. V letech 1655-1691 došlo k několika požárům krovu. V 17. a 18. století kostel užívala tzv. Bratrstva (česká, sv. Isidora); v té době zde byly tři oltáře. Roku 1784 byl kostel zrušen a přeměněn na skladiště, roku 1836 pak vyhořel. Na konci 19. století byl zadaptován pro městské divadlo (v apsidě bylo jeviště, okna zčásti zazděna, v lodi hlediště, včetně balkonů a galerie). V hlavní ose klenby apsidy se zachovaly zbytky polychromie – znak pánů z Hradce (pětilistá růže) a monogram M. Mezi žebry klenby jsou fresky čtyř evangelistů. V apsidě i lodi se nacházejí původní okna s rozmanitým provedením kruzeb, mezi apsidou a lodi kostela gotický triumfální oblouk.

Roku 1922 byl kostel sv. Ducha odkoupen **Českobratrskou církví evangelickou** a roku 1923 slavnostně otevřen a je znovu využíván k bohoslužbám. Již podle několika detailů lze poznat, že jde o kostel evangelický.

Kalich je považován za symbol české reformace, vysluhování večere Páně pod obojí způsobou odpovídá 2. článku Čtyř pražských artikulů z r. 1420. Symbol kalicha s číslicí označující rok otevření pro evangelické bohoslužby je umístěn na štítku sloupu podepírajícího kruchtu.

Věž dnes nepatří ke kostelu, je s ním ale spojena dveřmi z přízemní části věže. Je tak přístupný návštěvníkům věže. (Obr. vpravo dole). K nedělním bohoslužbám se vchází dveřmi ze dvora vedle schodů na kruchtu. Centrem bohoslužeb je prostor kolem **stolu Páně** (v apsidě), tvoří s lavicemi pro účastníky jeden celek. **Kazatelna** bývá na nejpříhodnějším místě, odkud je dobře slyšet – zde při vítězném oblouku. Pro interiér evangelického kostela je typický i **biblický verš** na stěně s uvedením jeho místa v Bibli. Tento prvek byl při obnově kostela přidán navíc, lemuje vítězný oblouk. Jinak byl ráz původního (katolického) kostela zachován (fresky v klenbě apsidy). Motiv kalicha se v kostele vyskytuje sedmkrát!

Obrázek dole uprostřed představuje **Sborový dům Beneše Optáta z Telče**, kde je oficiální sídlo sboru, sborová místnost i kancelář a byt faráře. Ve sborovém domě na náměstí Zachariáše z Hradce byla v roce 2023 otevřena Síň Evy Melmukové. Tam, anebo přímo při vstupu do věže, lze tuto pohlednici zakoupit.

Žofie Vobrová

Loučení a instalace v našem sboru

Vážené sestry, vážení bratři, dovolujeme si Vám sdělit, že poslední zářijovou neděli, tj. 24. září t. r., se v rámci služeb Božích bude s námi, členy smíchovského sboru, loučit **sestra farářka Anička Pokorná**.

Jak víme, farářského místa po sestře Pokorné se ujímá **bratr farář Jonatan Hudec**. Jeho instalace se bude konat v neděli 5. listopadu odpoledne od 15:00 hodin. V danou neděli 5. listopadu se smíchovské dopolední evangelické služby Boží výjimečně nekonají, protože se jejich čas náš sbor vymění s Ukrajinskou apoštolskou církví, která nám pro onu neděli postoupí svůj čas odpolední.

red.

Alfa a Omega

Vydává třikrát až čtyřikrát do roka Farní sbor Českobratrské církve evangelické, Na Doubkové 8, 150 00 Praha 5 - Smíchov

Web: smichov.evangelnet.cz E-mail: smichov@evangelnet.cz Bankovní spojení: 2300335514/2010

Rediguje redakční rada ve složení: Jan Horálek (vedoucí), Anna Pokorná, Ester Kopecká, Pavlína Krupová, Aleš Kratochvíl, Martin Pícek (grafika), Žofie Vobrová.